

ELÄMÄÄ KUIN KETUNKOLOSSA

Eräänä aamuna Milanna heräsi tavanomaiseen tapaansa herätyskellon soittoon. Hän nousi ylös ja puki päälleen siniset kangashousut ja violetin paidan, jossa oli perhosen kuvia. Sen jälkeen Milanna sijasi vuoteensa. Päiväpeitossa oli ketun kuvia, sillä kettu oli Milan nan lempieläin. Ketut olivat hiljaisia ja huomaamattomia hiipijöitä, ja sellaiseksi Milannakin usein itsensä tuns i.

Milanna avasi ikkunansa edessä olevat verhot ja tervehti aamuauringkoa, joka ojenteli raukeasti kirkkaita lonkeroitaan Milannaa kohti. Säteet häikäisivät ja hellivät yhtä aikaa.

Alakerran olohuoneessa isä katseli aamu-uutisia samalla, kun selasi päivän lehteä hieman vääntyneet lukulasit silmillään. Lukulasit päässä isä ei tietenkään nähnyt televisiota, joka oli kauempana, ja isä mutisikin säännöllisesti, miksi television kuva oli taas niin sumea. Milanna toivotti isälleen hyvää huomenta, huomautti ystävällisesti lukulaseista ja suuntasi keittiöön.

”Hyvää huomenta äiti”, Milanna sanoi reippaalla äänellä. Äiti säikähti ja pudotti maitopurkin kädestään. Maitoa roiskui pöydälle.

”Milanna, kylläpäs säikäytit minut!”

”Anteeksi, äiti”, Milanna pahoitteli, kuten niin monia kertoja aiemminkin.

”Ei se mitään”, äiti vastasi ja katsoi hieman ohi Milannan. ”Mutta taisit unohtaa jotain?”

”Ai niin”, Milanna sanoi. ”Anteeksi. Minä menen hakemaan.”

Kuparipanssari löytyi tuolilta. Se oli Milannan vartalon mukaan muotoiltu eräänlainen vaate, joka peitti hänen ylävartalonsa. Panssarissa oli myös hiha- ja lahjeosat, mutta Milanna harvoin piti niitä, sillä liikkuminen oli silloin kankeaa.

Saattaa kuulostaa oudolta, että Milannalla oli kuparinen panssari. Asian laita oli nimittäin niin, että Milanna oli näkymätön tyttö. Eikä hän ollut ainoastaan itse näkymätön, vaan kaikki tavalliset vaatteet, jotka hän puki, muuttuivat hänen yllään näkymättömiksi. Ainoa aine, joka ei muuttunut näkymättömäksi Milannan iholla, oli kupari.

Voi mitä vaivaa siitä olikaan ollut, kun Milanna oli vasta syntynyt! Silloin vanhemmat eivät vielä olleet hoksanneet käyttää kuparia. Milannan äiti ei voinut hetkeksikään laskea Milannaa käsistään, muuten hän ei olisi enää löytänyt lastaan. Milanna oli vauvana nimittäin hyvin hiljainen eikä itkenyt juuri laisinkaan. Aluksi Milanna oli joka hetki ollut kantoliinalla sidottuna jompaankumpaan

vanhempansa.

Kun Milanna oli ollut yhdeksän kuukautta vanha, Milannan äiti oli laskenut vauvan hetkeksi lattialle. Milanna oli kontannut lattialla ja löytänyt vanhan kuparipannun, jonka äiti oli laskenut alas siivotessaan kaappeja. Vauva-Milanna otti kuparipannun käteensä ja heilutteli sitä. Kun Milannan äiti nosti katseensa askareistaan, hän näki ilmassa heiluvan kuparipannun. Siitä syntyi idea. Milannalle teetettiin alkuun kuparisia levyjä, joita sidottiin vaatteisiin kiinni. Myöhemmin Milannan isä kehitti kuparipanssarin, joka oli tarpeeksi kevyt ja istuva, että sitä saattoi pitää ja silti liikkua melko vaivattomasti. Näin lapsesta saatiin ainakin osittain näkyvä.

Milanna palasi takaisin keittiöön.

”Tahtoisitko marjoja puuron kanssa?” äiti kysyi.

”Vadelmia kiitos.”

Milanna avasi rasian ja kaatoi yli puolet sen sisällöstä puuron sekaan. Vadelmat olivat hänen lempimarjojaan. Ne levittäytyivät puuron päälle punaisena sekamelskana ja tirskahtelivat kirpeänmakeasti kielellä.

Puolessa välissä puurolautasta yläkerrasta alkoi kuulua huhuilua. Milannan 3-vuotias pikkuveli Noel oli herännyt ja kuulosti matkivan huuhkajaa, joka oli tällä hetkellä veljen lempilintu. He olivat kuukausi aiemmin käyneet luonnonpuistossa retkellä ja nähneet siellä oikean huuhkajan. Pikkuveli oli höpöttänyt huuhkajista siitä asti lakkaamatta.

Kun Milanna oli syönyt lautasensa tyhjäksi, asteli isä keittiöön kädessään *Hortonomin päiväkirja*. Isä tarttui täyteen kahvipannuun ja kaatoi itselleen valtavan kupin kahvia. Kuppi oli harmaa ja siinä oli vaaleanpunainen teksti *kirjoja, kirjoja, kirjoja*. Se oli isän omistaman kirjakaupan nimi.

”Aiotko ruveta kasvattamaan pelargonioita?” Milanna kysyi. Isällä oli ainakin kerran kuukaudessa jokin uusi villitys, joka sai alkunsa jostain uudesta kirjasta.

”Huomenta Milanna”, isä sanoi. ”Aion yrittää kasvattaa eukalyptuspuun. Milloin sinä siihen tulit?”

”Hetki sitten, isä. Sanoin sinulle huomenta olohuoneeseen”, Milanna vastasi iloisesti.

”Sanoitko? En varmaankaan kuullut sinua”, isä mutisi hajamielisesti. Milanna ei pahastunut isänsä kommentista, sillä isä uppoutui usein omiin ajatuksiinsa.

Milanna nousi pöydästä ja vei puurolautasensa, lusikkansa ja mehulasinsa astianpesukoneeseen. Tämän jälkeen hän nousi portaat ylös omaan huoneeseensa ja tarkasti vielä kerran, että oli edellisenä iltana pakannut kaiken tarvittavan koulureppuun. Hänellä olisi tänään matematiikan koe, ja sen ajattelemisenkin sai Milannan kädet hikoamaan.

Milanna käveli portaat alakertaan ja odotti, että hänen isänsä olisi valmis viemään hänet kouluun. Koulu oli kyllä varsin lähellä, mutta hänen vanhempansa olivat kovin huolissaan siitä, että joku

Helena Immonen: Näkömätön Milanna
Näytesivut kirjasta © Kumma-kustannus & tekijät

autoilija saattaisi ajaa Milannan päälle, koska ei nähnyt tätä, kuparipanssarista huolimatta. Siksi Milanna ei koskaan saanut kävellä kouluun.

Milanna asui perheensä kanssa kaksikerroksisessa talossa. Talo oli valkoista kiveä ja siinä oli ruskeat ikkunanpielet. Pihan ainoassa puussa pesi peippo. Taloa kiersi kapea kukkapenkki, jossa kasvoi neilikoita. Takapihan perällä oli Milannan rakentama pikkuruinen maja. Hänen oma ketunkolonsa, jonne kukaan muu ei saanut tulla. Tänä aamuna Milannan teki mieli ryömiä koloonsa. Olla hiljaa piilossa kuin kettu.

Isä, joka ei yleensä ollut kovin ripeä toimissaan aamuisin, ei löytänyt autonavaimia. He pääsivät lähtemään vasta, kun Milanna oli kontannut avaimet sohvan alta isän nostaessa sohvaan toisesta kulmasta. Isä ei tiennyt, miten avaimet olivat päättyneet sohvan alle, ja hän vahingossa melkein laski sohvan Milannan päälle, kun luuli tyttärensä jo kontanneen alta pois.

Lopulta isän ruskea, ruosteinen auto starttasi kotitalon pihalta.

Milanna kiiruhti sisälle kouluun ennen kuin kellot soivat. Kun muut lapset ryntäisivät sisälle ehtiäkseen luokkiinsa, Milanna jäi usein jalkoihin. Niinpä Milanna oli ottanut tavakseen tulla kouluun hieman etuajassa ja istua pulpettiinsa ennen kuin muut lapset saapuivat. Joskus Milannaa houkutti jäädä ulos juttelemaan muiden lasten kanssa muttei koskaan rohjennut tehdä niin. Hän oli pienestä pitäen tottunut olemaan syrjässä ja varomaan kaikkea. Välillä hänestä tuntui, että hänen elämänsä oli näkymätön eikä hän.

Opettaja aloitti koepapereiden jakamisen ikkunan puolelta. Kun opettaja tuli Milannan pulpetin kohdalle, Milanna toivotti opettajalle hyvää huomenta ja kiitti kokeesta.

”Kas Milanna, lempioppilaani. Hyvää huomenta”, opettaja sanoi ja hymyili vienosti. ”Arvostan tunnollisuuttasi, mutta voisithan joskus jäädä juttelemaan muiden kanssa.”

”Niin opettaja”, Milanna vastasi ja imi huultaan turhautuneena.

”Halusin olla valmis, kun koe alkaa.”

Oikeasti häntä pelotti, etteivät muut lapset halunneet jutella hänen kanssaan, muttei voinut myöntää sitä ääneen. Kaikki olivat tottuneet pitämään häntä niin reippaana, eikä hän halunnut olla harmiksi. Kaikki olivat myös tottuneet siihen, että hän pysytteli omissa oloissaan, eikä kukaan koskaan tarjonnut hänelle seuraansa.

Kello soi tasan kello kahdeksan, ja juuri sillä hetkellä opettaja Kiiruna laski viimeisen koepaperin viimeisen pulpetin päälle. Ryhmä huutavia ja nauravia lapsia ryntäsi luokkaan kuin kanalauma.

”Lapset, lapset!” opettaja huusi. ”Hiljentykää!”

Kun aamupäivän oppitunnit olivat ohitse, Milanna suuntasi ruokalaan. Lounaalla oli Milannan lempiruokaa: spagettia ja jauheliha-kastiketta. Yhteensä neljä lasta törmäsi häneen ruokajonossa ja kolme käveli suoraan hänen eteensä. Ystävällisesti ja iloisesti Milanna pyysi anteeksi jokaiselta. Eihän se ollut muiden vika, etteivät he nähneet häntä, vaikka hänellä olikin panssarinsa, Milanna vakuuteli itselleen. Joskus Milanna kuvitteli, kuinka hän tönäisisi jotakuta lasta takaisin, mutta kauhistui aina ajatustaan, eikä toteuttanut sitä.

Koulun päätyttyä Milanna odotti isäänsä koulun pihassa. Isä saapui reilusti myöhässä ja pahoitteli moneen kertaan myöhästymistään. Pieni virne suupielessään isä kaivoi ruskeasta, kahisevasta paperipussista kirjan ja ojensi sen tyttärelleen.

”Minä metsästin tätä kirjaa ja unohdin ajankulun. Ajattelin, että

pitäisit siitä.”

”Ei se mitään, isä. Ei minulla ole kiire minnekään”, Milanna vastasi ja tarttui kirjaan. Sen kannessa oli uhmakkaan näköinen lapsi ja lentävä hevonen. Milanna hymyili, vaikka tiesi, ettei isä nähnyt hänen hymyään.

”Sen pitäisi olla jännä seikkailukirja, jossa lennetään”, isä selitti ja painoi kaasua niin, että Milannalle tuli kiire laittaa turvavyö kiinni.

Kotona oli päivälliseksi jättikatkarapuja ja paistettua riisiä. Noel matki ruokapöydässä huuhkajaa ja kukkui välillä kuin käki. Ruuan jälkeen Noel kipusi isosiskonsa syliin ja pyysi, että sisko kertoisi hänelle taas jännittäviä tarinoita. Milanna kietoi kätensä veljen ympärille ja alkoi kertoa tarinaa pienestä pöllön poikasesta.

Noelille isosisko oli näkymättömyydestä huolimatta, tai ehkä juuri sen takia, maailman mahtavin ihminen.

Myöhemmin Milanna kipusi sänkyynsä ja tarttui Pikku prinsiiin. Hän oli lukenut kirjan varmaan ainakin sata kertaa muttei koskaan kyllästynyt siihen. Hän luki, kunnes kello oli yhdeksän. Silloin hän sammutti valot ja sulki silmänsä. Ennen nukahtamistaan Milanna ajatteli kettua, jonka pikku prinssi kirjassa kesyttää itselleen lemmikiksi. Kettu varmasti kaipasi kovasti ystävää, kun halusi tulla kesytetyksi.